

298

е хладно безразличие десетките чифта сини и черни очи, които мътхаха
с лукав ~~съмнен~~ взор към него. Нямаше ли най-сетне този смел момък да
остави радостите на лева и бранните упражнения, за да се увлече по-
дир някоя румена женска уста, или снежнобели ланити.

Деспот Слав разговаряше с пленения император, който бе поканен
на пира с цялото си семейство, а жена му се мъчеше да утешава сестра
си - пленената императрица, която бе дешла облечена съвсем скромно,
без нито една скъпценност, макар, че царица Анна великолепно ѝ бе
върнала пленените накити.

След като бе получил хладния поздрав на пленения си брат Тодор,
деспот Мануил, оделян в скъпа руба от мерав пурпур, с червени ръкави
и седмозъба диадема на ^и клавата, предпочиташе да се движи в група по-
отделечени от бившия император на Тесалоника, докато сръбската кра-
лица Анна, заедно с крал Радеслав, набикаляше често баша си и с не-
принуденето си държание се мъчеше да го накара да забрави, че там е
само любезн ^и поканен неволник.

Нагаждена с дръзко велелпие, Анна Ангела Дукаина Комнина праве-
ше впечатление с красотата си и заповедническите си обноски. Край
нея, младият крал изглеждаше на послушен реб, който чака винаги да
чуе първо какво ще каже жена му, ако требва да ^{изрез} каже мнението си за
нещо, или млъкваше пред речта си, поразен от някой неин смръзващ
взор. За да ѝ угоди той се поддисваше с гръцки букви: кир Стефанес
Дука.

Солунската деспина Мария развеждаше гостите и им обясняваше сте-
нописите и мозаичните картини. В пъстрия блъсък на дребните камъчета
се редаха чудни образи: мощното движение на Симеоновата ръка - насо-
чена към Царския град; бледото чело на Рилския пустинник, обкръжено
със сияйна нимба; кървавите празни дупки по лицата на Самуиловите
войски; нагазващите в Искъра коне на Испериха; яката Крумова дес-
ница, която държи обкования със злато череп на Никифора...

Околе младоженците Владислав и Белослава се тълпяха най-много